

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

„Dragostea e preschimbarea nesfârșită a lumii: minciuni și ură, ba chiar și crimă, sunt toate împletite în ea. E înflorirea de nestăvilă a celor opuse și-amestecate, un trandafir minunat din care se ridică, abia simțit, izul de sânge.“

TONY KUSHNER, *Iluzia*

Partea întâi
Băiatul pierde fata

Nick Dunne

Ziua dispariției

Când mă gândesc la soția mea, îmi vine în minte, întotdeauna, capul ei. Forma lui, pentru început. Prima dată când am văzut-o i-am zărit de fapt ceafa, care avea un nu-știu-ce încântător în felul în care era fasonată. Ca un știulete lucios și dur de porumb ori o fosilă găsită în albia râului. Avea ceea ce victorienii ar fi numit *un cap bine modelat*. Îți puteai reprezenta cu destulă ușurință craniul.

Aș fi recunoscut oriunde capul acela.

Și ce se află înăuntru lui. Mă gândesc și la asta: mintea ei. Creierul, cu toate onduleurile lui, și gândurile, năpustindu-se prin materia șerpuitoare ca niște miriapodi iuți, bezmetici. Îmi imaginez, ca un copil, că i-aș putea deschide craniul, că i-aș putea desface creierul și să umblu prin el, încercând să-i surprind și să-i capturez gândurile. *La ce te gândești, Amy?* Întrebarea pe care am pus-o cel mai adesea pe parcursul căsniciei noastre, însă nu cu voce tare, și nu celei care ar fi putut răspunde. Presupun că asemenea întrebări atârnă ca niște nori gri,

de furtună, asupra oricărei căsnicii: *La ce te gândești? Cum te simți? Cine ești tu? Ce ne-am făcut unul altuia? Ce-o să ne facem acum?*

Ochii mi s-au deschis brusc, la șase dimineța fix. Fără mișcat blând din gene, fără clipit leneș, răgaz pentru recăpătat cunoștința. Trezirea a fost mecanică. Un truc de ventriloc cu marionetă, ce-ți dă fiori: lumea e neagră și apoi, dintr-odată, *începe spectacolul!* 6-0-0 arăta ceasul — mi se ițea în față, primul lucru pe care l-am văzut. 6-0-0. Părea cumva altfel. Arareori mă trezeam la ore atât de fixe. Eram un tip care practica trezitul la întâmplare: 8:43, 11:51, 9:29. Nu existau alarme în viața mea.

În exact momentul acela, la 6:00, soarele s-a înălțat peste șirul de stejari, dezvăluindu-și întreaga putere de zeu furios și vărativ. Lumina sa a izbucnit peste râu, către casa noastră, ca un deget lung, gata să mă împungă prin draperiile subțiri ale dormitorului nostru. Acuzator: *Ai fost văzut. Vei fi văzut.*

M-am răsucit în pat, adică în patul nostru din New York adus în casa cea nouă, pe care încă o numeam *casa cea nouă*, deși ne mutaserăm aici de doi ani. E o casă închiriată, chiar pe țărmul râului Mississippi, o casă care țipă a Nou-Îmbogățiți de Suburbie, genul de loc pe care mi-l doream în copilărie, aflat în partea mea de oraș, cea sărăcăcioasă. Genul de locuință care apare imediat familiară: căsoiul masiv, țipând de nou-nouț ce e, fără personalitate, genul de casă pe care soția mea l-ar fi detestat — și chiar îl detesta.

„Să-mi las sufletul la intrare înainte să deschid ușa?” a fost prima ei replică la sosire. Făcuserăm un compromis: Amy insistase să închiriem, și nu să cumpărăm, în

orașelul meu de baștină din Missouri, cu speranța fermă că n-aveam să rămânem legați prea mult de locul acela. Însă singurele case de închiriat erau înghesuite într-un perimetru imobiliar ce se dovedise un eșec: un minioraș fantomă de reședințe deținute de bănci, lovite de recesiune și la preț redus, un cartier care se închisese încă dinainte să se deschidă. Era un compromis, dar nu și pentru Amy, nici vorbă. Pentru Amy însemna un capriciu sadic de-al meu, o răsucire vicleană și egoistă a cuțitului în rană. Voiam s-o târâsc, ca un om al peșterilor, într-un orașel pe care-l evitase cu tot dinadinsul, și s-o pun să trăiască într-o casă asupra căreia și-ar fi revărsat altădată batjocura. Presupun că nu e compromis dacă doar unul dintre voi îl consideră ca atare, dar cam așa se prezentau compromisurile noastre. Unul dintre noi era mereu furios. De obicei Amy.

Nu-mi purta pică pentru asta, Amy. Nu arunca vina pe Missouri. Dă vina pe economie, pe ghinion, dă vina pe părinții mei, pe internet, învinuiește-i pe utilizatorii de internet. Am fost scriitor cândva. Eram un scriitor care scria despre TV, filme și cărți. În vremea când oamenii încă citeau vorbe scrise pe hârtie, în vremea când tuturor le păsa de ceea ce gândeam. Sosisem în New York pe la sfârșitul anilor '90, în ultimele zile de glorie, deși pe atunci nimeni nu știa asta. New Yorkul gema de scriitori, de scriitori adevărați, fiindcă existau reviste, reviste reale, cu grămada. Pe atunci, internetul era încă un soi de animal exotic de companie, ținut într-un ungher al lumii publicistice — mai aruncă-i câte un os, mai privește-l cum se agită în lesă, ah, ce drăguț, e clar că n-o să ne omoare la noapte. Gândește-te numai: era o vreme când puștii care abia absolviseră puteau veni la New York și să

fie plătiți ca să scrie. N-aveam habar că ne înhămam la o ocupație ce avea să dispară într-un deceniu.

Timp de unsprezece ani am avut de muncă și, deodată, cât ai clipi, n-am mai avut. Prin toată țara revistele se duceau de râpă, sucombau de la infecția rapidă adusă de economia în cădere. Scriitorii (genul meu de scriitori: romancierii aspiranți, gânditori meditativi, indivizi al căror creier nu funcționează destul de iute ca să scrie pe blog sau pe Tweeter, în principiu, lăudăroși bătrâni și încăpățânați) erau terminați. Eram ca pălărierii de damă sau ca manufacturierii de bicicuști: ne trecuse vremea. La trei săptămâni după ce am fost pus pe liber, Amy a rămas și ea fără serviciu. (O simt acum pe Amy uitându-se peste umărul meu, strâmbându-se: atâta spațiu am dedicat discuției despre cariera mea, despre nenorocirea mea, în vreme ce experiența ei am lichidat-o într-o propoziție. Asta, ar spune ea, îți stă în fire. *Exact ca Nick*, așa ar zice. Era un refren de-al ei: *Exact ca Nick atunci când...* și orice urma, chestia *exact ca mine* era un lucru rău.) Adulți fără slujbă, am petrecut săptămâni întregi fâțâindu-ne prin sufragerie în pijamale și șosete, ignorând viitorul, azvârlind corespondența nedeschisă pe sofale și mese, mângâind înghețată la zece dimineața și trăgând la aghioase după-amiezile.

Apoi, într-o zi, a sunat telefonul. Era sora mea gemănă. Margo se întorsese acasă după ce, cu un an în urmă, fusese concediată și ea — fata asta e cu un pas înaintea mea în toate, chiar și la afurisitul de ghinion. Margo mă suna din North Carthage, Missouri, din casa în care crescusem, și când i-am auzit vocea am văzut-o la zece ani, cu o claie de păr scurt, negru și salopetă cu pantaloni scurți, așezată pe podișca din spate a bunicilor,

cu spinarea gârbovită, ca o pernă veche, cu picioarele slăbănoage atârând deasupra apei, urmărind cum apele râului curg peste degetele ei albicioase, atât de concentrată și de calmă încă de copil.

Vocea lui Go era caldă și vibrantă chiar și când dădea vești atât de reci. Invincibila noastră mamă era pe moarte. Tata era și el pe ducă — mintea lui (pusă pe rele), inima lui (în pioaneze) erau amândouă turburi; se îndrepta spre marele tărâm cenușiu al vieții de apoi. Dar se părea că mama avea să-l întrecă. Mai avea, poate, șase luni ori un an. Puteam să jur că Go se dusesse singură să se vadă cu doctorul, că își luase grijulie notițe cu scrisul ei neglijent. Se străduia acum, înlăcrimată, să descifreze ce scrisese. Ore și doze.

— *Păi, la naiba, habar n-am ce-i aici, o fi un nouă? Are măcar sens ce zic? a spus, iar eu am întrerupt-o.*

Aveam o sarcină, un scop, pe care sora mea îl ținea în palmă și mi-l întindea ca pe o prună uscată. Aproape că am plâns de ușurare.

— O să mă întorc, Go. O să ne mutăm înapoi acasă. N-ar trebui să faci singură toate astea.

Nu mă credea. O auzeam cum răsuflă la celălalt capăt al firului.

— *Serios vorbesc, Go. De ce nu? Aici nu-i nimic.*

O expirație prelungă.

— *Dar Amy?*

La asta nu stătusem să mă gândesc. Îmi închipuiam că pot să-mi împachetez nevasta din New York, cu interesele ei de New York, cu mândria ei de New York, s-o separ de părinții ei newyorkezi — să las în urmă tărâmul febril și avangardist al Manhattanului — s-o transplantez într-un orașel din Missouri, pe râu, și totul să fie bine.

Nu pricepeam cât de neghiob, cât de optimist, cât de... da, egoist eram gândind așa. Nu anticipam câtă nefericire avea să vină.

— Amy o să se descurce. Amy...

Acolo ar fi trebuit să zic „Amy o iubește pe mami“. Dar nu puteam să-i spun lui Go că Amy o iubea pe mama noastră, fiindcă, după atâta timp, Amy abia dacă o cunoștea. Cele câteva întâlniri ale lor le lăseseră perplexe pe amândouă. Amy diseca apoi conversațiile, zile întregi — „și ce-a vrut să spună cu...“, de parcă mama ar fi fost o bătrână din vreun trib, sosită din tundră cu o halcă de carne crudă de yak și câțiva nasturi pentru făcut negustorie, încercând să obțină de la Amy ceva ce nu exista în ofertă.

Amy nu se sinchisea să-mi cunoască familia, nu voia să știe de locul meu de naștere și totuși, din vreun motiv oarecare, mi se păruse că întoarcerea acasă ar fi o idee bună.

Perna mi s-a încălzit de la răsuflare; am schimbat subiectul în minte. Ziua de azi nu era una pentru stat pe gânduri sau regrete, ci una pentru acțiune. Auzeam, la parter, reîntoarcerea unui sunet de mult uitat: Amy pregătind micul dejun. Pocnetul dulăpioarelor de lemn (bum-paf!), recipiente zăngănitore de tablă și sticlă (cling-zbang!), foiala oalelor de metal și a tigăilor de fier (fâș-zang!). O orchestră culinară ce se acorda, cu un zureit viguros către final: o tigaie pentru clătite rostogolită pe dușumea, lovindu-se de perete cu un sunet de cinel. Se creia ceva impresionant acolo, probabil clătite, fiindcă sunt speciale, iar astăzi Amy voia să gătească ceva special.

Era a cincea noastră aniversare.

Am pășit în picioarele goale către capătul scării și am rămas să ascult, afundându-mi degetele în covorul moale ce acoperea în întregime podeaua, covor pe care Amy îl detesta din principiu, încercând să mă decid dacă sunt gata să cobor la ea. Amy era în bucătărie, neștiutoare la ezitățile mele. Fredona ceva melancolic și familiar. M-am străduit să deslușesc melodia — o piesă folk? Un cântec de leagăn? — apoi mi-am dat seama că era coloana sonoră de la serialul *M*A*S*H**, „Suicide is painless“¹. Am coborât scările.

Am zăbovit în hol, privindu-mi soția. Părul ei de culoarea untului galben era prins, o codiță ca un moș se zbânțuia veselă, și-și sugea distrată un deget părilit, continuând să fredoneze cu el în gură. Murmura în felul ăsta fiindcă avea greutate mari cu versurile. La prima noastră ieșire, era la radio un cântec de Phil Collins: „Ea pare să aibă o atingere invizibilă“. Dar, în loc de asta, Amy s-a apucat să cânte „Ea poate să aibă o întindere invincibilă“. Când am întrebat-o cum de putea crede că versurile ei se apropiau câtuși de puțin de cele corecte, mi-a zis că avusesse întotdeauna impresia că femeia din cântec îl iubea cu adevărat pe bărbat fiindcă se putea *întinde* până la el. Atunci am știut că-mi place de ea, că îmi place pe bune fata asta care avea explicații pentru orice.

E tulburător să rememorezi o amintire caldă și să te simți, în același timp, înfrigorat până la oase.

Amy a aruncat un ochi către clătita ce sfârâia în tigaie și a dat cu limba peste ceva de pe încheietura mâinii. Dacă o luam în brațe, avea să miroasă a fructe de pădure și a zahăr pudră.

¹ Sinuciderea nu doare. (N.L.)

Când m-a surprins spionând-o, în boxerii mei boțiți, cu părul vâlvoi, s-a lăsat peste blatul de gătit și a zis: „Ehei, bună, Voinice“.

Pe gâtleej îmi urca un iz de fiere și de groază. Mi-am spus: *OK, du-te!*

Întârziile mult la slujbă. Soră-mea și cu mine am făcut o negliobie întorcându-ne acasă. Am făcut lucrul despre care vorbeam de mult. Am deschis un bar. Am împrumutat bani de la Amy pentru asta, 80 000 de dolari, care altădată n-ar fi însemnat mai nimic pentru Amy, însă acum însemnau aproape totul. M-am jurat să-i plătesc până la ultimul ban, cu dobândă. N-aveam de gând să fiu genul ăla de bărbat care împrumută de la nevastă — numai ce mă gândeam și-l și vedeam pe tata strângând din buze. *Eh, sunt pe lume bărbați de toate felurile*, expresia lui cea mai infamă, a cărei parte a doua rămânea nespusă: *și cei de-alde tine nu-mi plac*.

Dar era cu adevărat o decizie practică, o mișcare antreprenorială isteată. Aveam nevoie de ocupații noi, și Amy, și eu. Urma și ea să se apuce de ceva într-o bună zi, dar între timp exista un venit, lucru posibil mulțumită economiilor lui Amy. La fel ca și căsoiul burghez pe care-l închiriaserăm, barul se regăsea simbolic în amintirile mele din copilărie — un loc unde se duc doar adulții și fac chestii de adulți. Poate de aceea fusesem atât de insistent în privința cumpărării, după ce mi se răpise sursa de venit. E ca o indicație a faptului că sunt, totuși, un adult, un bărbat în toată firea, o ființă umană folositoare, chiar dacă mi-am întrerupt cariera care m-a făcut astfel. N-o să mai fac aceeași greșală: mulțimile nesfârșite de reviste vor continua să fie decimate — de internet, de recesiune,

de publicul american care preferă să se uite la televizor, să joace jocuri video sau să-și informeze electronic prietenii că, să n-am parte, *ploaia e nașpa!* Dar nicio aplicație nu se poate compara cu un pic de amețeală de whisky, pe căldură, într-un bar întunecos și răcoros. Lumea o să vrea mereu ceva de băut.

Barul nostru e la o intersecție și are un aspect bizar, de parcă ar fi făcut din petice. Cea mai de soi caracteristică a sa e tejgheaua masivă, victoriană, cu capete de dragoni și fețe de îngeri ieșind la iveală din lemnul de stejar — o sculptură de-a dreptul extravagantă în vremurile astea de rahat ale plasticului. Restul barului e de doi bani de fapt, o expoziție cu designurile cele mai proaste ale fiecărui deceniu: linoleum din perioada Eisenhower, cu marginile răsucite precum pâinea prăjită; pereți îmbrăcați în panouri îndoielnice de lemn, parcă scoase dintr-un film porno din anii '70; spoturi cu halogen, un omagiu accidental adus camerei mele de cămin din anii '90. Efectul final constă în ceva bizar de primitiv — aduce mai degrabă cu o casă lăsată în paragină decât cu o crâșmă. Și are și ceva vesel: împărțim locul de parcare cu o sală de bowling și, când ușile noastre se deschid larg, pocnetul popicelor doborâte aplaudă intrarea clientului.

Am numit barul „Barul“. „Lumea o să creadă că suntem ironici, și nu niște pârliti creativi“, a fost de părere soră-mea.

Da, ne credeam newyorkezi șmecheri — gluma cu numele n-avea s-o înțeleagă nimeni, nu cum o înțelegeam noi. N-aveau s-o meta-prindă. Ni-i imaginam pe localnici frecându-și nasurile cu dosul palmei: „De ce i-or fi spus *Barul?*“ Însă primul nostru mușteriu, o femeie căruntă cu ochelari groși și trening roz, a zis: „Îmi place

numele. E ca în *Mic dejun la Tiffany's*, unde pe pisica lui Audrey Hepburn o cheamă Cat².”

Ne-am simțit, după aceea, mult mai puțin superiori, și ăsta a fost un lucru bun.

Am tras mașina în parcare și am așteptat finalizarea explozivă a unei lovituri pe pista de bowling — *mulțumesc, mulțumesc, prieteni* —, apoi am coborât. Am admirat împrejurimile, netulburat încă de priveliștea placidă: pătrășosul oficiu poștal, din cărămizi gălbui, de peste drum (acum închis duminicile), clădirea de birouri gri, păraginită, aflată un pic mai încolo (acum închisă, punct.) Nu era nici urmă de prosperitate. Ba nici măcar original nu era locul, fiind unul dintre cele două Carthage din Missouri — localitatea noastră, tehnic vorbind, este Carthage de *Nord*, iar asta o face să sune ca un oraș geamăn, cu toate că e la sute de kilometri de celălalt, și mai mic: un orașel amărât, din anii 1950, care s-a umflat într-o suburbie în miniatură și a socotit asta un progres. Dar aici crescuse totuși mama, și aici ne-a crescut pe mine și pe Go. Nu era doar o mahala plicticoasă, avea și un pic de istorie. A mea, cel puțin.

Pornind către bar, peste suprafața de beton și iarbă a parcarii, am privit drept în josul străzii și am văzut râul. Asta mi-a plăcut mereu la orașul nostru, că nu e construit pe vreo ridicătură sigură care dă către Mississippi — noi chiar suntem *pe* Mississippi. Aș fi putut să ies de pe drum direct la canalul colector, de vreun metru adâncime, și să-mi continui drumul înspre Tennessee. Pe fiecare clădire din centru se văd urmele lăsate de râu când cu

inundațiile din 1961, 1975, 1984, 1993, 2007, 2008, 2011. Și tot așa.

Râul nu era umflat acum, dar curgea cu rapiditate, curenții erau puternici, șerpuind ca niște funii groase. Se vedea, deplasându-se odată cu râul, un șir lung de bărbați, cu ochii ațintiți asupra picioarelor și umerii încordați, pășind grăbiți spre nicăieri. În vreme ce mă uitam la ei, unul m-a privit brusc în ochi, cu fața în umbră, doar un petic oval de întuneric. Am întors capul.

Simțeam, brusc și intens, nevoia să intru. Câțiva metri doar și gâtul îmi șiroia de sudoare — soarele încă se profila ca un ochi mânios pe cer. *Ai fost văzut.*

Am simțit cum mi se strânge stomacul și am grăbit pasul. Trebuia să beau ceva, neapărat.

² *Cat* înseamnă pisică, dar poate fi și un diminutiv pentru nume precum Catherine. (N.t.)

Amy Elliott

Jurnal

8 ianuarie 2005

Iuhuhu! Am pe față, când scriu toate astea, un zâmbet larg, ca de orfan adoptat. Atâta fericire mă stânjenește, sunt ca într-o bandă desenată, o adolescentă care vorbește la telefon, cu părul prins în coadă, în timp ce deasupra capului meu, într-o bulă, scrie: Am cunoscut un băiat!

Dar asta este. E un adevăr tehnic, empiric. Am cunoscut un băiat, un gagiu fantastic, superb, un tip mișto, amuzant. Să vizualizez scena, fiindcă are nevoie să fie fixată pentru posteritate (hai, te rog, încă n-am ajuns chiar așa, ce posteritate! Pfu!) Dar, cu toate astea... Nu e Anul Nou, dar e un an cât se poate de nou. E iarnă: se face întuneric devreme, frig tăios.

Carmen, o prietenă mai nouă — o semi-prietenă, o abia-prietenă, genul de prietenă cu care nu-ți poți anula întâlnirea — m-a convins să mergem în Brooklyn, la una din petrecerile ei cu scriitori. Îmi plac petrecerile

Fata dispărută

cu scriitori, nu zic nu, îmi plac scriitorii, sunt copil de scriitori, sunt scriitoare și eu. Încă îmi place să măzgălesc cuvântul ăsta — SCRIITOR — de fiecare dată când pe vreun formular, chestionar sau act mi se cere ocupația. Bun, scriu teste de personalitate, nu abordez Marile Probleme ale Timpului Nostru, dar mi se pare totuși onest să spun că sunt scriitoare. Folosesc jurnalul ca să-mi îmbunătățesc prestația: să-mi șlefuiesc stilul, să adun detalii și observații. Să arăt, nu să enunț, și alte drăcii scriitoricești. („Zâmbet de orfan adoptat“, hai, serios, nu-i așa de rău.) Dar, pe bune, cred că testele în sine mă califică, măcar dacă pun în ecuație onorariul. Corect.

Ești la o petrecere, înconjurată de scriitori reali, talentați, angajați la ziare și reviste cunoscute, de calitate. Tu scrii doar psihoteste pentru reviste de mâna a doua adresate femeilor. Când te întreabă cineva cu ce te ocupi:

- a) te fâstăcești și zici: Scriu psihoteste, niște prostioare.
- b) treci la atac: Sunt scriitoare acum, dar am în minte ceva mai provocator, care să merite — dar de ce, tu cu ce te ocupi?
- c) te mândrești cu realizările tale: Scriu teste de personalitate, folosindu-mă de cunoștințele acumulate în urma masterului în psihologie; a, și ceva nostim: eu sunt sursa de inspirație pentru o serie cunoscută și îndrăgită de cărți pentru copii, sunt sigur că ai auzit, *Uimitoarea Amy*. Așa că să ți-o trag, snobălaule!

(Răspuns: c, absolut)

Oricum, petrecerea e dată de unul dintre prietenii buni ai lui Carmen, care scrie despre filme pentru o